

Revigt saltgräs

Revigt saltgräs *Puccinellia maritima* är en karaktärsart i välbetade havsstrandängar både på västkusten och i södra Östersjön. Förekomsten i Östersjön är dock inte så välkänd, och det har visat sig att arten lätt förbises av inventerare. I den pågående Ölands-inventeringen har hittills (juni 2009) endast 5 fynd rapporterats, men sannolikt finns arten i så gott som varje välbetad strandäng på ön. Förbiseendet beror framförallt på att det reviga saltgräset är ganska oansenligt i jämförelse med de andra svenska arterna i släktet, vanligt saltgräs *P. capillaris* och grått saltgräs *P. distans*. Vid västkusten kan stråna vara upp till 60 cm höga, d v s högre än de andra saltgräsen, men vid Östersjön (Skåne, Blekinge, Småland, Öland) blir det reviga saltgräset sällan mer än 10 - 15 cm högt, i extremfall endast 5 cm. Delvis är nog den korta strånlängden ett resultat av betetrycket, men det är inte omöjligt att även den lägre salthalten har betydelse. Blomningstiden är betydligt kortare hos revigt saltgräs än hos de andra två arterna. Det reviga saltgräset är, i alla fall vid Östersjön, mer hävdberoende än sina släktingar. Man hittar det nästan bara i välbetade strandängar. Blomningen sker under en kort period i juli och därefter drar vippgrenarna ihop sig. På hårt betade lokaler kan det vara svårt att över huvud taget hitta några strån, och om det finns några så är de oftast korta och nedliggande. Vanligtvis växer arten i strandängens yttersta kant, men den kan även påträffas i skonor längre in i strandängarna.

Karaktärer

Det reviga saltgräset utmärker sig framförallt genom de vegetativa rotslående skotten som utvecklas under sensommaren och hösten. Dessa bildar efter hand täta mattor som i alla fall vid Östersjön oftast är ganska små, endast någon eller några dm², och vanligen frilagda i själva strandlinjen. Grått och vanligt saltgräs bildar aldrig vegetativa skott och mattor utan växer i tydligt centrerade tuvor. Vippan hos revigt saltgräs brukar vara rödviolett vid blomningen och drar därefter ihop grenarna. Ståndarknapparna är långa, ca 2 mm. Hos grått och vanligt saltgräs är de mindre än 1 mm. Ytteragnarna är 3-4,5 mm, d v s längre än hos de andra arterna. Hybrider med grått och vanligt saltgräs är kända, men troligen inte särskilt vanliga. Den sistnämnda hybriderna är mest lik revigt saltgräs. Den har rotslående skott och är mattbildande, men ståndarknapparna är smala och sterila.

Att inventera revigt saltgräs

Bästa tiden att leta efter revigt saltgräs är på sensommaren och hösten (augusti – oktober) då det utbildats tydliga vegetativa skott. Den enda förväxlingsarten är då krypven *Agrostis stolonifera* som bildar liknande revor. Det är dock inga svårigheter att skilja arterna åt. Det reviga saltgräset har något hopvikta, smala och styva raka blad, med relativt otydliga nerver. Krypvenen har bredare och mjukare blad, med tydligare upphöjda nerver. Om man endast samlar in höstbelägg finns en liten risk att man får med hybrider. Vill man vara på den säkra sidan bör man återvända nästa säsong och även samla in blommande exemplar.

Åke Widgren, juni 09